

Arrest

nr. 339 610 van 16 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. VERSTRAETEN.

Gezien de aanvullende nota van verweerder van 11 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U werd op 18 augustus 2023 van 08:42 tot 13:21 een eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester V. (...), was aanwezig gedurende het volledige onderhoud.

U werd op 18 juni 2023 van 14:05 tot 18:04 een tweede maal gehoord op het CGVS, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester V. (...), was aanwezig gedurende het volledige onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtoun te zijn van etnische afkomst en een soennitisch moslim te zijn. U bent ongeveer 21 jaar geleden geboren in het dorp Charshengi, in het Imam Saheb district in de provincie Kunduz, waar u uw hele leven hebt gewoond. U ging niet naar school, maar volgde als kind wel les in de madrassa. Tot slot hielp u uw vader met zijn landbouwactiviteiten.

Uw paternale oom K. A. (...) was een commandant bij de taliban, terwijl zijn zonen O. (...) en E. (...) gewone talibanstrijders waren. Zij probeerden uw vader A. K. (...) te overtuigen om zich aan te sluiten bij de taliban. Uw vader was echter tegen de taliban, wat zorgde voor een gespannen relatie met uw paternale oom K. A. (...). Vanaf het moment dat u 15 jaar oud was, probeerden zij u ook te overtuigen om bij de taliban te komen. Tot slot was uw andere paternale oom, genaamd S. (...), in het geheim bij de taliban.

Ongeveer 5 à 6 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan stierf uw grootvader. Voor zijn overlijden had hij zijn gronden verdeeld onder uw vader en uw 2 paternale ooms. Hij liet dit officieel vastleggen en gaf de documenten hiervan aan uw paternale oom K. A. (...), omdat hij de oudste en de machtigste was in het dorp. Na het overlijden van uw grootvader, kon uw gezin gedurende 2 – 2,5 jaar zonder problemen de velden gebruiken die jullie waren toegewezen. Na die periode besloot uw vader echter om bij uw paternale oom K. A. (...) te gaan en de documenten van de gronden te vragen. Uw paternale oom K. A. (...) weigerde echter deze te geven. Enerzijds wilde hij de gronden voor zichzelf houden en anderzijds wilde hij zo druk zetten op uw vader, zodat jullie zich aansloten bij de taliban. Hierdoor ontstond een conflict, waarbij u en uw vader meermaals werden geslagen door uw paternale oom K. A. (...) en zijn zonen. In het kader van dit conflict zocht uw vader meermaals hulp bij de overheid. Maar omwille van de precaire veiligheidssituatie in uw dorp, kwam de overheid niet tussenbeide. Daarnaast riepen uw vader en uw maternale oom A. L. (...) 4 à 5 keer een jirga bijeen. Telkens de jirga bijeenkwam, ging uw paternale oom K. A. (...) met zijn soldaten weg en zei hij dat de jirga zich niet moest bemoeien. Hierdoor was het niet mogelijk om via de jirga tot een oplossing te komen. Een dag voor uw vertrek kwam u thuis en uw moeder vertelde dat uw vader opnieuw ineen werd geslagen. U ging naar buiten en zag hoe uw neven uw vader sloegen met hun wapens. Hierop ging u opnieuw binnen in uw huis en nam u het wapen van uw vader. U schoot naar uw neven en uw vader riep dat u moest vluchten. Vervolgens sprong u in de nabijgelegen rivier en u vluchtte zo naar het huis van uw maternale oom A. L. (...). De volgende ochtend verliet u het huis van uw maternale oom A. L. (...) om Afghanistan te verlaten.

U verliet Afghanistan in juli 2021 en reisde via Iran naar Turkije, waar u ongeveer een maand verbleef. In Turkije vernam u via uw maternale oom A. L. (...) dat – als gevolg van het feit dat u had geschoten naar uw neven – uw neef R. (...) was gestorven en uw neef Nh. (...) was verwond. Verder vernam u dat uw vader was meegenomen door de taliban, dat hij was vrijgelaten na een jirga en het land had verlaten. Uw vader bevindt zich op dit moment in Turkije. Nadat uw vader het land had verlaten, gingen uw moeder en broers bij uw maternale oom A. L. (...) wonen. Na een maand reisde u via Griekenland, Macedonië, Servië en voor u onbekende landen naar België, waar u aankwam op 01/11/2021. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 03/11/2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw aankomst in België vernam u dat de taliban naar het huis van uw maternale oom A. L. (...) waren gekomen en dat zij hadden gevraagd waar u en uw vader waren. Uiteindelijk namen zij uw broers A. (...) en H. (...) mee. Zij werden een maand later dood teruggevonden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij de DVZ verklaarde u dat u rugpijn hebt en dat u hiervoor naar de dokter ging in België, maar dat het niet heeft geholpen (Vragenlijst DVZ, punt 29). Op het CGVS verklaarde u bij aanvang van beide interviews dat u zich goed voelde, maar dat u nog steeds pijn had aan uw rug. U gaf echter aan dat u in staat was om het interview te doen en verklaarde dat u niet dacht dat het invloed zou hebben op het gesprek (CGVS 1, p. 2-3 & CGVS 2, p. 2-3). Daarnaast werd u op het CGVS meegedeeld dat u het op tijd moest aangeven als er iets was (CGVS 1, p. 3 & CGVS 2, p. 3). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt echter dat uw medische toestand geen invloed had op het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Bovendien verklaarde u op het einde van beide persoonlijke onderhouds dat het gehoor goed was verlopen (CGVS 1, p. 26 & CGVS 2, p. 29). Tot slot verklaarde u bij de DVZ dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 09.06.2022). Tot slot legde u geen documenten neer ter staving van uw medische toestand. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, omwille van uw vrees voor vervolging door uw paternale oom K. A. (...) en zijn zonen – die lid waren van de taliban – als gevolg van een grondconflict en het feit dat zij wilden dat u en uw vader zich aansloten bij de taliban. Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vermeld te worden dat aan uw beweerde minderjarigheid op het moment van uw verzoek om internationale bescherming geen geloof kan worden gehecht. Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren op 23/11/2021 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), luidde de conclusie van het medisch onderzoek immers als volgt: “Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat S. E. (...) op datum van 23-11-2021 een leeftijd heft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.” Er werd geconcludeerd dat u ouder bent dan 18 jaar. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u 16 jaar oud was als u toekwam in België. U verklaarde dat ze zeiden dat u 21 jaar oud bent, maar volgens u is dit niet waar (CGVS 1, p. 5). Er kan geconcludeerd worden dat u op het CGVS bleef volharden in uw minderjarigheid op het moment van uw aankomst in België. Bijgevolg heeft u dan ook getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantastte.

Verder dient het volgende opgemerkt te worden met betrekking tot uw verklaringen dat u familie had die lid waren van de taliban.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over wie van uw familie precies lid was van de taliban. In het kader van uw eerste interview op het CGVS verklaarde u dat uw oom K. A. (...) en zijn zonen R. (...), O. (...) en E. (...) lid waren van de taliban (CGVS 1, p. 7-8). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat enkel E. (...) en O. (...) lid waren van de taliban en dat u niet wist of zijn andere 2 zonen – waaronder R. (...) – nu ook bij de taliban zijn of niet (CGVS 2, p. 7). Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat O. (...) en E. (...) sinds lang bij de taliban waren en dat R. (...) af en toe meeding, maar nietofficieel bij hen was (CGVS 2, p. 26). Dit is echter geen afdoende verklaring. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u ondubbelzinnig dat R. (...) lid was van de taliban, hetgeen niet hetzelfde is als sporadisch met hen mee gaan (CGVS 1, p. 7), terwijl u tijdens het tweede interview bevestigde dat enkel O. (...) en E. (...) bij de taliban zaten (CGVS 2, p. 12). Verder legde u volatiële verklaringen af over het feit of uw paternale oom S. (...) al dan niet lid was van de taliban. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u tweemaal ondubbelzinnig dat hij geen lid was van de taliban (CGVS 1, p. 7-8). In het kader van uw tweede interview verklaarde u echter dat uw paternale oom S. (...) op een geheime manier bij de taliban was en dat u onder meer zag hoe hij met een wapen mee patrouilleerde met andere talibanleden (CGVS 2, p. 9-10). Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat u tijdens het eerste interview ook had gezegd dat hij niet officieel bij de taliban was, maar dat hij stiekem wel meeding met de taliban (CGVS 2, p. 10). Het louter volharden in uw verklaringen is vanzelfsprekend niet afdoende. Bovendien verklaarde u toen ondubbelzinnig dat uw paternale oom S. (...) geen lid was van de taliban (CGVS 1, p. 7-8). Het gegeven dat u geen duidelijk beeld kan scheppen over welke familieleden lid waren van de taliban, ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u familie had bij de taliban.

Verder kunnen uw verklaringen in verband met het lidmaatschap van uw paternale oom K. A. (...) en uw neven bij de taliban evenmin overtuigen. Zo legde u volatiële verklaringen af met betrekking tot het aantal talibanleden waarover uw paternale oom K. A. (...) het gezag had. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u niet had geteld hoeveel talibanleden voor hem werkten, maar dat het er veel waren (CGVS 1, p. 9). In de loop van het tweede interview verklaarde u echter tot tweemaal toe spontaan dat hij 30 à 40 mensen onder zijn gezag had (CGVS 2, p. 7; 10). Na confrontatie verklaarde u dat tijdens het eerste interview de vraag niet was gesteld over het aantal talibanleden dat uw paternale oom K. A. (...) onder zijn gezag had en dat hier tijdens het tweede interview wel naar werd gevraagd (CGVS 2, p. 16). Dit is geenszins een afdoende verklaring. Uit het gehoorverslag van het eerste interview blijkt dat u expliciet werd gevraagd naar het aantal talibanleden waarover hij het gezag had (CGVS 1, p. 9), terwijl hier tijdens het tweede gehoor niet specifiek naar werd gevraagd en u dit spontaan vermeldde. Vervolgens slaagde u er niet in om eenduidige verklaringen af te leggen over wie de leidinggevende was van uw paternale oom K. A. (...). Tijdens het eerste interview verklaarde u dat het op het moment van uw verblijf in Afghanistan N. (...) was. Bovendien verklaarde u dat hij de gouverneur was (CGVS 1, p. 10). In kader van het tweede gehoor verklaarde u echter dat zijn commandant het hoofd van het district was (CGVS 2, p. 11). U vermeldde toen echter geen naam. Toen u werd gevraagd of de naam N. (...) u iets zei, antwoordde u dat hij misschien een commandant bij de taliban was of het hoofd van het district (CGVS 2, p. 16). Het is opmerkelijk dat u tijdens het tweede gehoor niet met zekerheid wist wie N. (...) was, terwijl u tijdens het eerste interview verklaarde dat hij de commandant was van uw paternale oom K. A. (...) en de gouverneur was. Tot slot legde u volatiële verklaringen af over het feit of uw paternale oom K. A. (...) en uw neven al dan niet een uniform hadden. In het kader van het eerste

interview verklaarde u dat dat niet het geval was en dat zij normaal waren gekleed (CGVS 1, p. 10). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat zij groenachtige vesten hadden, met aan de voorkant zakken voor hun kogels, radio en handgranaten. Verder droegen zij ook nog lange sjaals (CGVS 2, p. 12). Na confrontatie verklaarde u dat er de vorige keer werd gevraagd naar uniformen van de politie en het leger en dat die vesten en sjaal niet verplicht waren (CGVS 2, p. 16). Dit is echter geen afdoende verklaring. U verklaarde tijdens het eerste interview immers ondubbelzinnig dat ze geen uniform hadden. Daarnaast is er ook een wezenlijk verschil tussen gewone kledij en het dragen van dergelijke vesten. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid dat u familie had die aangesloten was bij de taliban.

Vervolgens slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat uw paternale oom K. A. (...) en uw neven daadwerkelijk u en uw vader wilden rekruteren. Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u al dan niet persoonlijk werd benaderd door uw paternale oom K. A. (...) en uw neven om bij de taliban te komen. Enerzijds verklaarde u tijdens uw eerste interview dat uw vader niet wilde dat u contact had met hen. U verklaarde dat u nooit vroeg naar hun doen en laten bij de taliban (CGVS 1, p. 7-8). Er werd u gevraagd of u zij u ooit probeerden te overtuigen om bij de taliban te komen, waarop u verklaarde dat zij probeerden om uw vader te overtuigen en dat – toen u en uw broers ouder werden – zij eveneens aan uw vader zeiden dat jullie zich moesten aansluiten (CGVS 1, p. 8). Anderzijds verklaarde u tijdens uw tweede interview dat uw paternale oom vaak vroeg dat u zich aansloot, maar dat u telkens weigerde (CGVS 2, p. 8). Verder verklaarde u dat uw neven eveneens zeiden dat u bij hen moest komen, dat u een kalasjnikov moest nemen en dat u een motorfiets zou krijgen (CGVS 2, p. 8). Vervolgens verklaarde u dat zij u - eens u 15 jaar oud was – constant vroegen om zich aan te sluiten bij hen (CGVS 2, p. 13-14). Het is echter bijzonder opmerkelijk dat u niet vermeldde tijdens uw eerste interview, toen u werd gevraagd of zij u probeerden te overtuigen om bij de taliban te komen. Na confrontatie verklaarde u dat zij het u altijd vroegen en dat u nee zei. Verder verklaarde u dat zij geen vrienden waren (CGVS 2, p. 26). Het louter herhalen van uw verklaringen is geenszins een afdoende verklaring. Er kan niet worden ingezien dat u tijdens het eerste gehoor geen melding zou maken van het feit dat zij u persoonlijk vroegen om bij de taliban te komen. Het feit dat u geen eenduidige verklaringen kan afleggen over een dergelijke cruciaal aspect – namelijk of u al dan niet persoonlijk werd benaderd door uw familieleden om bij de taliban te gaan – ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast werd een omissie vastgesteld tussen uw DVZ-verklaringen en uw CGVS-verklaringen. Bij de DVZ verklaarde u dat uw vader zijn deel van de gronden wilde opeisen en dat hij daardoor vaak werd bedreigd, geïntimideerd en geslagen door uw paternale oom K. A. (...) en uw neven. U verklaarde immers dat zij machtig waren en alle gronden van uw grootvader in hun bezit wilden krijgen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt echter dat uw paternale oom K. A. (...) niet louter de gronden in zijn bezit wilde krijgen. Hij probeerde immers op die manier uw vader onder druk te zetten, zodat u en uw vader zich zouden aansluiten bij de taliban (CGVS 1, p. 16-18 & CGVS 2, p. 18). Het is echter bijzonder opmerkelijk dat u – aangezien de eis van uw paternale oom K. A. (...) dat jullie zich zouden aansluiten bij de taliban een cruciaal aspect vormde van het conflict – hiervan geen melding maakte bij de DVZ. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat u werd gezegd dat u kort moest vertellen en geen details mocht geven (CGVS 1, p. 25). Dit is echter geen afdoende verklaring. Aangezien het om een cruciaal aspect van uw vluchtrelaas gaat – de redenen waarom u Afghanistan verliet vloeiden immers grotendeels voort uit de eis die uw paternale oom K. A. (...) en uw neven stelden – kan verwacht worden dat u dit zou vermelden bij de DVZ. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat – indien u en uw vader voor hem zouden werken bij de taliban – hij makkelijk de gronden zou geven aan jullie (CGVS 2, p. 24). Dit onderstreept nogmaals het belang van de eis en het feit dat dit een fundamenteel element is van uw vluchtrelaas. Bijgevolg ondermijnt dit in sterke mate de geloofwaardigheid van de eis van uw paternale oom K. A. (...) en uw neven om bij de taliban te gaan. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat u alle redenen voor uw vertrek in het kort had kunnen geven (CGVS 1, p. 3-4). Er kan echter verwacht worden dat u op dat moment vermeldde dat uw paternale oom K. A. (...) en uw neven wilden dat u zich aansloot

Op basis van bovenstaande vaststellingen kunnen er ernstige twijfels geuit worden bij de geloofwaardigheid van het feit dat u familie had die aangesloten was bij de taliban en zij u probeerden te rekruteren. Vervolgens dient met betrekking tot het grondconflict het volgende opgemerkt te worden.

U legde inconsistente verklaringen af over het moment waarop uw vader de documenten aan uw paternale oom K. A. (...) ging vragen en het grondconflict begon. In het kader van uw eerste interview op het CGVS verklaarde u dat uw vader ongeveer na de 14e dag na het overlijden van uw grootvader de documenten ging vragen. Bovendien verklaarde u dat uw paternale oom K. A. (...) aan uw vader zei dat – op het moment dat uw grootvader stierf – hij dat seizoen de gewassen nog mocht verzamelen, maar dat hij de velden het volgende seizoen niet meer mocht gebruiken (CGVS 1, p. 18). Hieruit blijkt duidelijk dat uw vader kort na het overlijden van uw grootvader de documenten ging vragen en bijgevolg het grondconflict begon. Tijdens uw 2e interview op het CGVS verklaarde u echter dat uw vader ongeveer 2-2,5 jaar na het overlijden van uw

grootvader de documenten ging vragen. Bovendien konden jullie gedurende die 2-2,5 jaar probleemloos de velden gebruiken die jullie waren toebedeeld en hadden jullie geen problemen met uw paternale oom K. A. (...) en uw neven (CGVS 2, p. 17). Dit is echter niet in overeenstemming te brengen met de verklaringen van uw eerste interview. Na confrontatie ontkende u dat u 14 dagen had gezegd en herhaalde u dat uw vader na 2-2,5 jaar voor het eerst de documenten ging vragen en dan de problemen begonnen (CGVS 2, p. 23). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen en het herhalen van uw andere verklaringen, kan geenszins deze inconsistentie opheffen. Er is immers een wezenlijk verschil tussen enerzijds 14 dagen of een seizoen en anderzijds 2-2,5 jaar. Aangezien dit grondconflict de oorzaak vormde uw problemen, kan verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt over het moment waarop uw vader de documenten voor het eerst ging vragen en de problemen begonnen. Bijgevolg ondermijnt dit in bijzonder sterke mate de geloofwaardigheid van het grondconflict.

Op basis van bovenstaande vaststellingen – die over fundamentele aspecten van het door u aangehaalde grondconflict handelen – kan door het CGVS geen geloof worden gehecht aan het grondconflict. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die voortvloeiden uit het door u vermeende grondconflict. Bovendien kunnen uw verklaringen met betrekking tot de door u aangehaalde problemen evenmin overtuigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u noch bij de DVZ noch bij uw minderjarigheidsfiche, melding maakte van het feit dat u zelf fysiek werd aangevallen als gevolg van het grondconflict. Op het CGVS verklaarde u echter dat zij u ook sloegen en daarbij onder meer hun wapens gebruikten. Bovendien verklaarde u zelfs dat dit veel gebeurde en dat zij jullie telkens sloegen als jullie naar de velden gingen (CGVS 1, p. 16; 21 & CGVS 2, p. 17). Toen u werd gevraagd waarom u dit niet vermeldde bij de DVZ, verwees u opnieuw naar het feit dat u niet veel tijd kreeg en geen details kon geven (CGVS 1, p. 21 & CGVS 2, p. 26). Dit is geenszins een afdoende verklaring. Er werd u bij de DVZ immers gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Er kan dan ook verwacht worden dat u daar melding maakte van het feit dat u eveneens werd geslagen door uw paternale oom K. A. (...) en uw neven gezien dit de problemen waren die u zelf persoonlijk zou hebben meegemaakt. Verder dient vastgesteld te worden dat u bij uw minderjarigheidsfiche geen melding maakte van het incident waarbij u uw neef R. (...) had doodgeschoten en uw neef Nh. (...) had verwond. U verklaarde bij uw minderjarigheidsfiche dat – nadat jullie de ouderen van het dorp bijeen hadden geroepen voor een jirga – uw paternale oom en uw neven jullie met de dood bedreigden. Hierdoor verliet u het land (Fiche Mineur Etranger Non Accompagné, “Trajet, Interception, Séjour – Motif de l’immigration en Belgique”, p. 3). Nochtans blijkt uit uw overige DVZ-verklaringen en uw verklaringen op het CGVS dat het incident waarbij u had geschoten, de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vertrek (Vragenlijst CGVS, vraag 5 & CGVS 1, p. 16-17 & CGVS 2, p. 16). Er kan bijgevolg verwacht worden dat u dit incident vermeldde in het kader van uw minderjarigheidsfiche. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat ze u vroegen om kort te zijn en dat ze u niet veel tijd gaven (CGVS 2, p. 26). Dit is echter geen afdoende verklaring, er is immers een wezenlijk verschil tussen het land verlaten als gevolg van doodsb bedreigingen en het land verlaten omdat u bij het incident had geschoten naar uw neven. Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw problemen.

Verder legde u eveneens weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot de jirga’s die werden georganiseerd om het conflict op te lossen.

Zo was u om te beginnen inconsistent over het aantal jirga’s. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat er 2 of 3 waren (CGVS 1, p. 19), terwijl u bij het volgende interview verklaarde dat er 4 of 5 waren (CGVS 2, p. 19), hetgeen bijna het dubbele is. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat u nooit exact 3 hebt gezegd en dat u toen ook zei dat er 3,4,5 of meer waren (CGVS 2, p. 25). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen is geenszins een afdoende verklaring en kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde inconsistentie. Aangezien uw vader en uw maternale oom trachtten om het conflict op te lossen via deze jirga’s, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegde over het aantal georganiseerde jirga’s. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw problemen als gevolg van het grondconflict.

Vervolgens legde u eveneens volatiele verklaringen af over het verloop van de jirga’s. Tijdens uw eerste interview verklaarde u dat de mensen samenkwamen, aten en uiteindelijk geen beslissing durfden nemen tegen uw paternale oom K. A. (...). U verklaarde dat ze zeiden dat uw paternale oom en uw vader het conflict onderling moesten oplossen en dat ze niet wilden tussenkomen (CGVS 1, p. 18-19). Verder verklaarde u dat er andere talibanleden en commandanten kwamen en dat zij de kant van uw paternale oom K. A. (...) kozen, waardoor het conflict niet kon worden opgelost (CGVS 1, p. 19). In het tweede interview verklaarde u echter dat – wanneer de oudere mensen samenkwamen voor de jirga – uw paternale oom K. A. (...) vroeg aan hen om weg te gaan, zei dat ze zich niet moesten bemoeien en dat het iets tussen de familie was. Vervolgens verzamelde uw paternale oom zijn soldaten en verliet hij de jirga. Verder verklaarde u dat er verder geen talibanleden aanwezig waren bij de jirga’s en dat de taliban zich niet moeiden. Tot slot verklaarde u dat de

overige leden van de jirga boos werden, zeiden dat de jirga niet kon plaatsvinden als niet alle partijen aanwezig waren en dan ook weggingen (CGVS 2, p. 20; 24-25). Toen u werd gewezen op het feit dat u in het kader van uw eerste interview had verklaard dat de jirga zelf besliste dat uw vader en paternale oom het onderling moest oplossen, herhaalde u louter uw verklaringen (CGVS 2, p. 25). Dit is vanzelfsprekend geen afdoende verklaring. Er kan verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt over het verloop van de jirga's. Bijgevolg ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het weinig logisch is dat uw paternale oom K. A. (...) via de jirga's het bezit over de gronden die aan uw vader waren beloofd niet afdwong. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw paternale oom K. A. (...) een machtig persoon was en dat de taliban de macht in handen hadden in uw dorp (CGVS 1, p. 5; 9; 15-16; 17-19 & CGVS 2, p. 8). Bovendien verklaarde u dat de jirga's geen beslissing durfden nemen tegen uw paternale oom K. A. (...), omdat hij zijn netwerk gebruikt (CGVS 1, p. 19). Binnen deze door u geschetste context kan verwacht worden dat uw paternale oom K. A. (...) via de jirga's het bezit over de gronden verkreeg en het conflict geen jaren liet aanslepen. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat hij nooit tot op het einde van de jirga's bleef zitten en dat er nooit een beslissing werd genomen (CGVS 2, p. 24). Dit is echter weinig overtuigend. Er kan door het CGVS niet worden ingezien dat er op de jirga's – gezien de machtspositie van uw paternale oom K. A. (...) en het feit dat de taliban de macht in handen hadden in uw dorp – niet werd beslist dat uw paternale oom de gronden kreeg.

Tot slot legde u eveneens volatiele verklaringen af over de reacties van uw paternale oom K. A. (...) en uw neven op het feit dat uw vader en maternale oom A. L. (...) jirga's organiseerden. Bij uw minderjarigheidsfiche verklaarde u dat zij jullie hierdoor met de dood bedreigden en dat u als gevolg hiervan het land verliet (Fiche Mineur Etranger Non Accompagné, "Trajet, Interception, Séjour – Motif de l'immigration en Belgique", p. 3). Op het CGVS verklaarde u dat uw paternale oom K. A. (...) en uw neven tegen jullie zeiden dat het geen nut had om jirga's te organiseren en dat het niets betekende voor hen. Op de vraag of zij daarover verder nog iets zeiden tegen jullie, antwoordde u opnieuw dat uw paternale oom K. A. (...) zei dat de jirga's niets betekenen voor hem, dat jullie dat niet meer moesten doen en dat hij zelf ook jirga's zou kunnen vragen, maar het niet deed (CGVS 2, p. 20). Het is bijzonder opmerkelijk dat u op het CGVS geen melding maakte van het feit dat zij jullie hierdoor met de dood bedreigden, aangezien dit een bijzonder ernstige bedreiging is. Toen u hierop werd gewezen, antwoordde u eerst dat de vraag niet was gesteld (CGVS 2, p. 25). Dit is echter manifest onjuist, aangezien u ondubbelzinnig de vraag werd gesteld over wat uw paternale oom K. A. (...) en uw neven zeiden tegen u en uw vader over het feit dat jullie jirga's organiseerden (CGVS 2, p. 20). Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat zij jullie constant bedreigden en bang maakten om geen jirga's meer te doen. Ze deden dit omdat – indien de jirga een beslissing nam – ze dit moesten aanvaarden (CGVS 2, p. 25). Dit is echter geenszins een verklaring voor het feit dat u geen melding maakte op het CGVS van de doodsb bedreigingen als gevolg van het feit dat jullie jirga's organiseerden. Bijgevolg ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van uw problemen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan door het CGVS geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen als gevolg van het grondconflict.

Er kan door het CGVS geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging door uw paternale oom K. A. (...) en uw neven, die jullie gronden in bezit wilden krijgen en die wilden dat u en uw vader zich aansloten bij de taliban.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. De kopieën van uw taskara, de taskara van uw vader en van uw maternale oom A. L. (...) bevestigen louter uw en hun identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Met betrekking tot de kopie van de brief van de jirga die – waarbij uw vader werd vrijgelaten door de taliban werd opgesteld na uw vertrek, dient vooreerst opgemerkt te worden dat documenten enkel een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas maar kunnen zij enkel ter ondersteuning dienen van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Verder dient opgemerkt te worden dat uit de vertaling van de brief blijkt dat deze gedateerd is op 25/06/1400, hetgeen omgerekend 16/09/2021 is (CGVS 1, p. 12 & zie administratief dossier, blauwe map). Uit uw verklaringen blijkt dat deze brief werd opgesteld toen uw vader werd vrijgelaten door de taliban en dat dit ongeveer een maand na uw vertrek was (CGVS 1, p. 4). Rekening houdend met uw verklaringen dat u een maand voor de machtsovername door de taliban het land verliet (CGVS 1, p. 11), wil dit zeggen dat deze brief had moeten gedateerd zijn in augustus 2021. Bijgevolg ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van uw problemen.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev

blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%.

Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEDD registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in

verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanit](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm)

[arian_developm](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm) (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van

14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en

voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing

Verweerder besluit dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Eveneens besluit verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Basisbeginselen van het beroep in volle rechtsmacht

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

2.2.2. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.3. De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3 Aanvullende stukken

Op 11 december 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.
- EUAA COI Query Afghanistan – major legislative, security-related and humanitarian developments, 2 februari 2024.
- EUAA Afghanistan – Country Focus, november 2024
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025,

Daarbij is het CGVS niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verweerder op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verweerder niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

2.4 De aangevoerde middelen

2.4.1 Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, A (2) en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1(2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel.

2.4.2 Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de beslissing van verweerder. Allereerst geeft verzoeker aan te volharden in de verklaringen die hij tijdens de beide persoonlijke onderhouden heeft gegeven.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij sedert november 2021 in België verblijft en aanzien moet worden als verwesterd. In de bestreden beslissing zou verweerder hier geen rekening mee gehouden hebben. Er zou nog steeds geen duidelijke en objectieve informatie beschikbaar zijn over de terugkeer van Afghanen uit het zogenaamde Westen en alleszins kan deze informatie niet nagetrokken worden. Opnieuw met verwijzing naar allerhande artikels, rapporten en arresten van de Raad gaat verzoeker in het algemeen nader in op deze bewering. De Taliban zouden intussen ook zeer strikte regels opleggen die nauw verbonden zijn aan de Sharia. De beweerde amnestie die door de Taliban afgekondigd werd, zou van weinig tel zijn. Het geheel van deze factoren zou er toe leiden dat er wel degelijk een mogelijk risico is op de schending van artikel 3 van het EVRM. Samenvattend, is er volgens verzoeker een aanzienlijk groter risico op vervolging en dit zeker sedert de machtsovername door de Taliban. Er zou sprake zijn van een verregaande verwestering in hoofde van verzoeker en verweerder zou geen toekomstgerichte beoordeling gemaakt hebben op dit vlak.

Verzoeker gaat vervolgens nog nader in op de subsidiaire bescherming waarvan hij van oordeel is dat minstens deze bescherming hem geboden zou moeten worden. Er zou sprake zijn van een gewijzigde houding vanwege verweerder en verzoeker stelt zich de vraag of er voldoende actuele informatie beschikbaar is om tot een gedegen besluit te komen over de situatie in Afghanistan. Opnieuw wijst verzoeker erop dat hij reeds een aanzienlijke tijd geleden zijn land van herkomst verlaten heeft. Er zou nog steeds sprake zijn van willekeurig geweld en de burgerbevolking zou hier ook nog steeds het slachtoffer van zijn. Ook op het socio-economisch vlak zou er sprake zijn van een problematische situatie. Er zou sprake zijn van een humanitaire crisis en deze zou bijzonder zwaar doorwegen voor kwetsbare profielen waarvan verzoeker vindt dat hij hier toe behoort. Ook de mensenrechtensituatie zou problematisch zijn. De precaire socio-economische situatie zou te wijten zijn aan de handelingen van de Taliban. Van een gedwongen repatriëring van Afghaanse vluchtelingen zou dan ook geen sprake mogen zijn volgens verzoeker.

2.4.3 Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.5 De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5.1 Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, geeft vervolgens het volgende aan: *“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan*

of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verweerder meent dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals dit voorzien wordt in het statuut van de subsidiaire bescherming.

Uit dit geheel aan door hem aangevoerde elementen leidt verzoeker in ieder geval wel een vrees tot vervolging af. Er worden door hem echter geen overtuigende argumenten bijgebracht die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar allerhande bedenkingen uit bij een aantal overwegingen in de bestreden beslissing, maar hiermee de determinerende motieven van deze beslissing niet onderuit haalt.

2.5.2 Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.5.3 Verzoeker steunt zijn asielrelaas op een grondconflict tussen zijn vader en een oom dat ontstaan zou zijn na het overlijden van zijn grootvader. Vermits de oom verbonden zou zijn aan de Taliban, was deze laatste machtig en zou deze vervolgens geweigerd hebben gevolg te geven aan de wil van de grootvader van verzoeker om de gronden onder zijn verschillende zonen te verdelen. Deze familiale twist zou uitgemond zijn in diverse confrontaties waarbij ook het fysieke geweld niet geschuwd zou zijn.

Het feit dat zijn oom, of toch minstens één van zijn ooms, deel uitmaakte van de Taliban zou daarbij een essentieel element geweest zijn. Daarbij kan de Raad samen met verweerder uit de gegevens zoals zij vervat liggen in het administratief dossier enkel besluiten dat verzoeker geen éénduidige verklaringen aflegt over wie van zijn familie nu precies deel uitmaakt van de Taliban. Waar verzoeker in het eerste persoonlijk onderhoud nog spreekt van zijn oom en diens drie zonen die deel uitmaken van de Taliban, geeft verzoeker in zijn tweede persoonlijk onderhoud aan dat er slechts twee zonen lid zouden zijn van de Taliban en dat hij het van een derde eigenlijk niet echt wist. Verzoeker wordt geconfronteerd met deze verschillende verklaringen en geeft een draai aan zijn beweringen door te stellen dat O. en E. reeds lang bij de Taliban waren, maar dat het van R. niet zeker was. Deze laatste ging wel mee, maar zou niet officieel tot deze groepering behoren. Dit kan echter niet overeenstemmen met de verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud die duidelijk een lidmaatschap van alle drie aanwijzen.

Daarenboven blijkt ook de positie van de oom S. niet duidelijk. Daar waar verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud nog aangeeft dat deze paternale oom geen deel uitmaakt van de Taliban, blijkt uit het tweede persoonlijk onderhoud dat deze oom op een geheime wijze deel zou uitmaken van deze groepering en dat dit zou blijken uit diens wapendracht op gezamenlijke patrouilles met andere Talibanleden. Vermits het toebehoren van zijn familieleden tot de Taliban een essentieel element is van zijn relaas mag er verwacht worden van verzoeker dat hij minstens ondubbelzinnig kan aangeven wie er al dan niet toebehoort tot de Taliban.

2.5.4 Naast deze onduidelijkheid blijkt ook uit de latere verklaringen dat het beweerde lidmaatschap van deze personen ook doorheen de andere verklaringen van verzoeker erg onduidelijk is voor verzoeker. Uit de bewoordingen van verzoeker zou moeten blijken dat nog een andere (paternale) oom van verzoeker K.A. ook deel uitmaakte van de Taliban en er zelfs een verantwoordelijke post had met gezag over een aantal andere strijders. Wat dit precies inhoudt, is verzoeker niet bijster bekend. In het eerste persoonlijk onderhoud is verzoeker niet in de mogelijkheid om aan te geven over hoeveel personen zijn oom het gezag zou voeren, in het tweede persoonlijke onderhoud weet verzoeker dan blijkbaar dan wel plots dat dit een groep van een 30 à 40 personen zou betreffen. Dat hier al of niet naar gevraagd zou zijn in het eerste onderhoud doet eigenlijk niet veel ter zake vermits verzoeker dit, in tegenstelling tot bij het eerste onderhoud, zonder enige vraag wel verklaart tijdens het tweede persoonlijke onderhoud en dit dan ook blijkbaar zeer goed weet of toch beweert dit te weten.

Los daarvan kan er ook vastgesteld worden dat deze oom binnen de hiërarchische structuur van de Taliban ook oversten gehad moet hebben. In het eerste persoonlijk onderhoud geeft verzoeker aan dat dit inderdaad het geval was en gaat hij aangeven dat de genaamde N. het gezag gevoerd zou hebben als gouverneur daar waar verzoeker in zijn tweede persoonlijk onderhoud wijst op een districtshoofd waarbij de door hem eerder aangegeven naam op dat moment plots geen herinneringen meer oproept in hoofde van verzoeker.

Of zijn familieleden in hun hoedanigheid van Talibanlid beschikten over een uniform of herkenbare kledij merkt verzoeker in eerste instantie op dat zij geen bijzondere kleding gedragen zouden hebben daar waar verzoeker vervolgens erop wijst dat zij wel degelijk vesten gedragen zouden hebben van een gekende kleur waar zij al hun verschillende utensiliën in konden opbergen. Opnieuw verschillen de verklaringen van verzoeker danig.

2.5.5 Het door verzoeker aangehaalde grondconflict zou overigens niet enkel te maken gehad hebben met de grond op zich, maar ook met de wil van zijn oom K.A. om verzoeker en zijn vader voor de Taliban te rekruteren. De grond zou gebruikt zijn als een drukkingsmiddel om deze rekrutering af te dwingen.

Uit het eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker aangeeft dat het hem strikt verboden of toch minstens afgeraden werd om contact te hebben met zijn oom of neven bij de Taliban. Persoonlijk zou hij niet werkelijk aangesproken zijn en slechts na verloop van tijd zou zijn oom ook interesse in hem gekregen hebben. In het tweede persoonlijk onderhoud dan weer geeft verzoeker aan dat hij herhaaldelijk door zijn oom aangesproken werd, maar dat hij weigerde. Ook zijn neven zouden hem aangesproken hebben en zelfs een concreet aanbod gedaan hebben tot en met het verkrijgen van een motorfiets. Dat deze neven geen persoonlijke vrienden waren van verzoeker doet daar niets ter zake en opnieuw houdt de vergoelijking die verzoeker aangeeft voor deze verschillen geen steek.

2.5.6 Het aspect van de rekrutering en het daartoe aangewende grondconflict en het bijhorende beweerde risico worden door verzoeker doorheen zijn verklaringen overigens ook niet coherent op dezelfde wijze geschetst. In het eerste gehoor bij DVZ geeft verzoeker hierover zelfs helemaal niets aan en wijst hij enkel op de wil van zijn familie om de gronden die toebedeeld zouden zijn aan zijn vader in handen te krijgen. Dit is immers essentieel vermits de oom van verzoeker wel bereid geweest zou zijn aan zijn vader deze gronden toe te bedelen wanneer deze de rangen van de Taliban vervoegd zou willen hebben.

2.5.7 De verklaringen in verband met dit grondconflict zijn, en de Raad herhaalt zich op dit vlak, erg onduidelijk en zeker niet eenduidig. De nalatenschap van zijn grootvader zou immers geofficialiseerd zijn in een document dat een schenkingsakte genoemd zou kunnen worden. Het origineel daarvan zou bij zijn oom K.A. bewaard zijn.

De vader van verzoeker zou deze documenten willen hebben ontvangen om hem toe te laten onder meer een nieuw huis te bouwen. In het eerste onderhoud merkt verzoeker op dat zijn vader reeds de eerste stappen daarvoor gezet zou hebben een veertiental dagen na het overlijden van zijn grootvader en dit na het aflopen van een zekere rouwperiode. Bij het overlijden van zijn grootvader of toch kort in deze periode zou de vader van verzoeker er al op gewezen zijn dat hij de aan hem toebedeelde gronden niet meer zou kunnen bewerken en dat hij enkel de wassende vruchten van het lopende groeiseizoen nog kon oogsten.

In het tweede persoonlijke onderhoud verklaart verzoeker dan weer dat zijn vader de aan hem toebedeelde gronden nog een ruime periode bleef gebruiken. Volgens verzoeker zelfs enkele jaren en dat hij slechts dan vroeg naar de documenten van de schenking. Verzoeker ontkent zijn eerdere verklaringen, maar opnieuw toont hij hiermee niet de waarachtigheid aan van zijn relaas.

2.5.8 Verzoeker maakt gewag van een conflict over deze gronden dat steeds verder escaleerde. Uiteindelijk zou dit zelfs geleid hebben tot regelmatige aanvallen op zijn vader en een incident waarbij verzoeker een wapen getrokken zou hebben en één van zijn neven gedood en de andere verwond zou hebben. Vreemd genoeg, heeft verzoeker hier bij zijn allereerste onderhoud in het kader van zijn valselijk verklaarde minderjarigheid met geen woord over gerept. Dit is erg opmerkelijk vermits verzoeker onmiddellijk na dit incident halsoverkop gevlucht zou zijn door weg te rennen, een rivier door te zwemmen en naar een andere oom te gaan om er bescherming te zoeken. Dit gaat evident verder dan het verlaten van het land omwille van doodsb bedreigingen zoals verzoeker dit aangeeft bij zijn gehoor bij DVZ. Dergelijke verschillen en onduidelijkheden voor een dermate essentieel onderdeel van het relaas van verzoeker ondermijnen dit laatste volledig.

2.5.9 Het beweerde grondconflict zou niet enkel geleid hebben tot allerhande bedreigingen en incidenten, maar tevens zou de vader van verzoeker getracht hebben tot een oplossing te komen door het samenkomen van zogenaamde Jirga's te vragen. Allereerst is verzoeker opnieuw niet eenduidig over het aantal van dergelijke bijeenkomsten dat werd georganiseerd. Het concrete verloop hiervan is blijkens de verschillende onderhouds ook telkens verschillend. Tijdens het eerste onderhoud verklaart verzoeker dat de verschillende

leden van deze Jirga's wel samen kwamen, samen aten, maar niet tot een oplossing kwamen vermits zij uit angst voor zijn oom K.A. niet tegen hem in durfden gaan. In het tweede onderhoud echter geeft verzoeker aan dat deze Jirga's eigenlijk niet plaats konden vinden omdat dezelfde oom duidelijk gemaakt zou hebben dat het een louter familiale aangelegenheid betrof waarna hij de vergadering verlaten zou hebben en vertrokken zou zijn waardoor er geen Jirga meer kon plaatsvinden. Dit spreekt ook tegen dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste onderhoud voorhield, de leden van de verschillende Jirga's besloten zouden hebben dat de vader van verzoeker en zijn oom het geheel maar onder elkaar moesten oplossen en dit los van een dergelijke samenkomst.

Bovendien is het ook verwonderlijk dat de oom K.A. van verzoeker niet zelf deze Jirga's gebruikt zou hebben of zelf ene dergelijke vergadering zou hebben samen geroepen om het grondconflict in zijn voordeel te laten beslechten. Als deze oom dergelijke macht gehad zou hebben en de leden van de vergadering in ieder geval niet tegen hem in zouden durven gaan, lijkt dit een voor de hand liggende manier om het conflict voor eens en altijd te beslechten.

Bovendien lijkt verzoeker ook opnieuw niet eenduidig te kunnen aangeven hoe zijn oom K.A. en zijn zonen reageerden op deze bijeenkomsten. Op het ene moment zou het organiseren van deze vergaderingen geleid hebben tot doodsbedreigingen. Op het andere moment zouden de betrokkenen dan weer laconiek opgemerkt hebben dat deze bijeenkomsten voor hen geen betekenis hadden. Zij zouden wel willen hebben verhinderen dat deze Jirga's zouden plaatsvinden omdat zij de uitkomst hiervan anders zouden moeten aanvaarden. Opnieuw is er geen coherentie waar te nemen in de bewoordingen van verzoeker.

2.5.10 De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen.

2.5.12 In zijn verzoekschrift houdt verzoeker voor dat hij reeds een aanzienlijke tijd in België verblijft. Ter zitting merkt verzoeker ook op al geruime tijd gewerkt te hebben.

Daarbij verwijst hij in zijn eigen bewoordingen naar een zogenaamde "verwestering". Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, mei 2024 en aanvulling/actualisatie van november 2024).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij zich onverminderd als moslim identificeert en dat hij een beperkt aantal jaren in West-Europa verblijft en er dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband overigens terecht opgemerkt dat:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedepoteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met

mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de

persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”

Het werken in België en dergelijke is bijzonder lovenswaardig en biedt aan verzoeker bijkomende kansen en geeft hem meer mogelijkheden voor zijn toekomst. Daarbij is dit echter niet van aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker vervolging dient te vrezen wegens een terugkeer uit Europa en (een mogelijke) verwestering.

Ter zitting merkt verzoeker nog op dat hij vooral wenst te investeren en dat hij een eigen onderneming wenst op te richten, maar dat hij dit op heden niet kan. Verzoeker stuurt met zijn betoog over zijn voorgenomen activiteiten in België aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (cfr. HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit element, valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

2.6 De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1 In het middel van zijn verzoekschrift en eveneens in zijn aanvullende nota's houdt verzoeker eveneens voor dat verweerder op onjuiste gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend. Verzoeker gaat in dit verband met name in op de veiligheidssituatie in Afghanistan, de socio-economische toestand en de toestand van zij die terugkeren uit het buitenland en dan met name zij die terugkeren uit het zogenaamde Westen.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielaanvragen ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

2.6.2 Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduïd dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). In het EUAA COI rapport van november 2024 over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie positief blijft evolueren. Er zijn weliswaar nog enkele verzetsgroepen actief (National Resistance Front en Afghanistan Freedom Front) en ook ISKP blijft aanvallen uitvoeren tegen burgerdoelen en de zogenaamde autoriteiten. Uit de gegevens van verschillende actoren blijkt echter dat er een aanzienlijke daling is in het aantal geregistreerde gebeurtenissen sedert 2022. Er is weliswaar een lichte stijging van het aantal burgerdoden, deze betreffen echter ook incidenten die verband houden met drugs en landconflicten, hetgeen losstaat van wat wordt beoordeeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.6.3 De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vreezen dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe taliban-regering. Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verzoeker verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Ook de meest recente gegevens uit de EUAA COI Afghanistan van november

2024 laten niet toe te besluiten dat deze humanitaire situatie dermate gewijzigd zou zijn dat een andere beoordeling zich opdringt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de Taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de Taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.5 De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 18). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de Taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘civic space’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de Taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de Taliban zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s.

De Taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan* -

Country Focus, december 2023, p. 94, 101; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste

leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, stening, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*” waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot stening en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, "Afghanistan – Country Focus", november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij

behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het “Immigration Department”, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie “Islamitische Staat in de provincie Khorasan” (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als “poor guys” of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June

2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

2.6.6 De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

2.7 De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de

voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.8 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad tevens dat verweerder zijn beslissing goed heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek voerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur en dan meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.9 Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel als variant op dit beginsel), herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of meer in het bijzonder het evenredigheidsbeginsel vast.

2.10 Waar verzoeker tevens nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE